

nationale ombudsman

Rapport

"Waar zijn mijn sleutels?"

Een onderzoek naar het contact tussen een moeder en de politie over haar zoon en haar zoekgeraakte huissleutels.

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klacht deels gegrond.

Wat is de klacht?

Verzoekster klaagt erover dat:

- politieambtenaar E. heeft beweerd dat verzoekster zelf contact met hem had opgenomen vanwege zorgen om radicalisering van haar zoon;
- de politie haar huissleutels is kwijtgeraakt;
- de politie de toezegging om haar en haar zoon hulp te bieden en hem te deradicaliseren, niet is nagekomen.

Wat ging er aan de klacht vooraf?

Verzoekster is een alleenstaande moeder van haar meerderjarige zoon S. Toen S. nog minderjarig was, raakte hij vaak in de problemen. In die periode had verzoekster regelmatig contact over haar zoon met de wijkagent, politieambtenaar E.

S. bekeerde zich in 2016 tot de islam. Halverwege 2016 hadden verzoekster en politieambtenaar E. contact met elkaar over de zorgen om de mogelijke radicalisering¹ van S. en over zijn agressieve gedrag richting zijn moeder. Verzoekster is na de gesprekken met politieambtenaar E. naar een crisisopvang vertrokken vanwege de thuissituatie met haar zoon. De sleutels van haar woning liet zij voor de politie achter bij een door haar opgegeven adres. De politie zou met de sleutels haar woning binnen kunnen. Op 26 september 2016 trad de politie haar woning binnen om haar zoon S. aan te houden.

Wat is er volgens verzoekster gebeurd?

Verzoekster stelt dat zij op verschillende momenten contact had met politieambtenaar E. over haar zoon, maar dat zij zelf niet als eerste had gebeld met zorgen om radicalisering van haar zoon.

Radicalisering zoon

Op enig moment belde politieambtenaar E. haar met de mededeling dat hij zich zorgen maakte om de radicalisering van S. Volgens verzoekster was dit toen politieambtenaar E. haar belde over een incident met de vader van S. in de woning van de oma en opa van S. Politieambtenaar E. vroeg haar toen of zij zich zorgen maakte om S. Hij stelde haar vragen over de mogelijke radicalisering van haar zoon en naar welke moskee haar zoon ging. Verzoekster gaf aan dat zij zich zorgen maakte om haar zoon omdat hij erg emotioneel was na het overlijden van zijn opa. Na dit contact hadden zij en politieambtenaar E. nog een keer telefonisch contact, voordat zij haar moeder ging bezoeken in het buitenland. Hierbij maakten zij een vervolgspraak om elkaar in persoon te spreken. Tijdens dit gesprek vertelde politieambtenaar E. volgens verzoekster dat haar zoon zich mogelijk zou gaan aansluiten bij de Islamitische Staat (IS) en mensen zou gaan vermoorden. E. stelde onder meer vragen over het moskeebezoek van haar zoon, de boeken die hij las en over zijn internetgebruik. Verzoekster stelt dat politieambtenaar E. concludeerde dat S. aan het radicaliseren was en dat hij daarom was gemeld bij de afdeling Contra Terrorisme, Extremisme en Radicalisering van de politie (CTER).

Agressief gedrag zoon

Verder bespraken verzoekster en politieambtenaar E. het agressieve gedrag van S. richting haar.

S. had haar geslagen en bedreigd. Volgens verzoekster had politieambtenaar E. gezegd dat de politie haar zoon zou oppakken, meenemen en deradicaliseren. Verder beloofde E. een gesprek met haar zoon te voeren. Ook zou verzoekster hem altijd kunnen bellen als er wat was. In een vervolgspraak met E. is besproken dat zij, omdat zij opnieuw door S. geslagen was, zou moeten onderduiken. Over haar zoon vertelde politieambtenaar E. toen opnieuw dat hij in verband met zijn radicalisering gearresteerd zou worden, aldus verzoekster.

¹ Het proces waarbij een persoon of groep in toenemende mate opvattingen ontwikkelt die op gespannen voet of zelfs haaks staan op de democratische rechtsorde; daarnaast is een persoon of groep steeds meer bereid om daar in de praktijk consequenties aan te verbinden (rapport No 2017/007).

Afgifte huissleutels

Kort na haar gesprek met politieambtenaar E. is verzoekster naar een crisisopvang vertrokken. Door de politie was besloten om haar zoon op te pakken vanwege radicalisering en zij wilde hier niet bij aanwezig zijn. Zij had haar sleutels voor de politie achtergelaten bij de woning van een vriendin. Met deze sleutels kon de politie haar woning binnentreden. Volgens verzoekster heeft de zoon van die vriendin de sleutels afgegeven aan de politie toen deze hiervoor langskwam bij de woning van haar vriendin. Op 26 september 2016 viel het Arrestatieteam (AT) van de politie haar woning binnen om haar zoon aan te houden. Volgens verzoekster zijn de sleutels toen niet gebruikt want haar deur was beschadigd en moest vervangen worden.

Wat vindt verzoekster van het optreden van de politie?

Verzoekster stelt dat de relatie met haar zoon door het handelen van de politie en dan met name van politieambtenaar E. nog meer is verslechterd. Zij maakte zich weliswaar zorgen om haar zoon, maar E. had haar door zijn vragen en verhalen ervan overtuigd dat haar zoon aan het radicaliseren was en af zou reizen naar Syrië. Bij de inval in haar woning had de politie haar zoon gearresteerd en meegenomen, maar vervolgens weer vrijgelaten en naar huis gestuurd. Haar zoon draaide thuis helemaal door, mede omdat het verhaal bij hem en zijn vrienden rond ging dat zij hem als moeder had verraden. Dat zij de politie zou hebben gebeld en verteld dat hij was geradicaliseerd. Verzoekster ontkent dit te hebben gedaan. Zij had niet zelf de politie gebeld maar het was politieambtenaar E. die in eerste instantie haar had gebeld om zijn zorgen over S. te bespreken. Voor verzoekster is erkenning op dit punt belangrijk omdat zij haar zoon wil aantonen dat zij hem niet verraden heeft.

Verzoekster verbaast zich over de manier waarop de politie met haar sleutels is omgegaan. Haar sleutels bleken niet meer te vinden bij de politie. Vervolgens merkte zij dat de motor die in haar kelderbox stond weg was. Zij deed melding hiervan bij de politie maar die gaf aan dat er geen sporen van inbraak waren. Volgens verzoekster is iemand mogelijk met de sleutels haar kelder binnengegaan. Zij voelt zich hierdoor onveilig. Verzoekster heeft zelf een nieuw slot op haar deur laten zetten, waarvan zij de kosten vergoed wil zien (€ 250). De politie heeft haar een coulancevoorstel gedaan van € 50. Zij is hiermee niet akkoord gegaan.

Hoe reageerde de politiechef in de interne klachtbehandeling?

Tijdens de interne klachtbehandeling volgde de politiechef het advies van de klachtencommissie. De commissie acht het niet onbehoorlijk dat politieambtenaar E. naar aanleiding van de zorgen van verzoekster over haar zoon in algemene zin met haar had gesproken over radicaliserende jongeren. Dat politieambtenaar E. daarbij gezegd zou hebben dat S. zich zou aansluiten bij IS, is de commissie niet gebleken. De commissie ziet evenmin aanwijzingen dat politieambtenaar E. zijn afspraken met verzoekster niet is nagekomen. Verder concludeert de commissie dat onvoldoende is komen vast te staan dat het AT beschikte over de sleutel die toegang gaf tot verzoeksters woning. Gelet op het advies van de klachtencommissie verklaarde de politiechef verzoeksters klachten ongegrond.

Informatie uit het interne klachtdossier

Uit het interne klachtdossier van de politie blijkt dat de klachtbehandelaar aan diverse politiemedewerkers die betrokken waren bij het onderzoek, heeft gevraagd of zij weten waar de sleutelbos is. De sleutelbos is niet gevonden.

Wat was aanleiding voor het onderzoek van de ombudsman?

In aanvulling op het interne klachtdossier vroeg de ombudsman de politie om mutaties van gesprekken/contacten tussen verzoekster en politieambtenaar E. over de zorgen om radicalisering van haar zoon. Ook is gevraagd om de kennisgeving van afgifte van de sleutels aan de politie. Hierop liet de politie weten dat de klachtencommissie niet beschikt over deze stukken.

De ombudsman vroeg politieambtenaar E. naar de mutaties van de contacten tussen hem en verzoekster in verband met de zorgen om radicalisering van haar zoon. Politieambtenaar E. liet hierop weten dat er geen mutaties zijn. Hij had er destijds bewust voor gekozen dit buiten het "systeem" te houden. Hij wilde niet direct alarm slaan. Wel had hij de afdeling CTER in kennis gesteld, die vervolgens de zorg om radicalisering oppakte. In het onderzoek dat volgde

bleek geen sprake te zijn van radicalisering van S. De toegezegde deradicalisering is om die reden niet in gang gezet, aldus politieambtenaar E.

De ombudsman vroeg de politie ook om na te gaan of er op een andere wijze informatie of mutaties te vinden waren over de (afgifte van de) sleutels. Bijvoorbeeld door te zoeken op het door verzoekster opgegeven adres van de woning waar zij haar sleutels had afgegeven voor de politie. De politie liet weten dat er nergens informatie over de sleutels aanwezig was. De onduidelijkheid over de manier waarop informatie is vastgelegd en gedeeld met verzoekster was reden voor de ombudsman om het onderzoek te vervolgen.

Welke informatie kwam uit het onderzoek van de ombudsman?

Toelichting van de politiechef

De politiechef liet de ombudsman in reactie op zijn vragen het volgende weten.

Over hulp bij deradicalisering

Volgens de politiechef is de hulp die in dit soort situaties wordt aangeboden per individu verschillend. De persoon wordt aangemeld bij het Meldpunt Radicalisering van de gemeente. Vanuit de gemeente wordt een plan van aanpak gemaakt en dat kan zijn begeleiding vanuit politie, justitie, gemeente of een hulpverlenende instantie. In de casus van S. is gekozen voor begeleiding vanuit de reclassering (Justitie). Dat bepaalde informatie niet met verzoekster is gedeeld heeft mogelijk te maken met de privacy van haar meerderjarige zoon, aldus de politiechef.

Over het vastleggen van informatie over contacten

De politiechef liet weten dat een politieambtenaar alle relevante informatie muteert over incidenten en situaties waar hij/zij bij betrokken is. Men benoemt hierbij feiten en omstandigheden en vermeldt gegevens van betrokken personen, goederen en voertuigen. Met betrekking tot het vastleggen van informatie over mogelijke radicalisering verwees de politiechef naar de werkinstructie Radicalisering en Jihadgang.

Over het vastleggen van informatie over de sleutels

De politiechef liet ten slotte weten dat er geen informatie beschikbaar is over de inname van de sleutels. De locatie van de sleutels is volgens hem niet meer te achterhalen.

De werkinstructie Radicalisering en Jihadgang

De ombudsman nam kennis van de instructie Radicalisering en Jihadgang waarnaar de politiechef verwees. In de instructie staat dat de betrokken politieambtenaar constatering over de houding/het gedrag van de burger in klad opneemt, hierover intern overleg pleegt met de taakaccenthouder en vervolgens in overleg muteert.

Toelichting van politieambtenaar E.

Politieambtenaar E. verklaarde als volgt aan de ombudsman.

Over het eerste contact met verzoekster over de radicalisering van S.

Als wijkagent had hij vanaf 2012 contact met verzoekster en haar zoon S. en heeft hij ook veel voor S. gedaan. Op enig moment zocht verzoekster zelf contact met hem. Zij vertelde hem toen dat zij op bezoek zou gaan bij haar moeder in het buitenland maar dat zij bij terugkomst iets aan hem wilde vertellen. Toen zij elkaar persoonlijk ontmoetten na haar terugkomst, vertelde verzoekster dat ze bang was dat S. mogelijk aan het radicaliseren was. Verzoekster vertelde ook dat S. haar sloeg en dat de woonsituatie steeds onprettiger werd. Op dat moment maakte politieambtenaar E. zich nog geen zorgen om radicalisering. Wat hij wel zorgwekkend vond, was het gewelddadige gedrag van S. richting zijn moeder. Daarom had hij ervoor gezorgd dat verzoekster naar een blijf-van-mijn-lijf-huis kon gaan.

Over het contact met CTER

Politieambtenaar E. verklaarde dat hij vervolgens CTER had ingelicht over de informatie van verzoekster over S. Op dat moment was S. nog niet bekend bij CTER. Volgens politieambtenaar E. was de politie toen een onderzoek naar S. gestart, enerzijds naar de mishandeling van verzoekster en anderzijds naar zijn mogelijke radicalisering. Toen S. zijn moeder vervolgens op Facebook had bedreigd met een pistool, was dit aanleiding voor het AT om een inval in de woning te doen en S. aan te houden. Uit het onderzoek van CTER is volgens politieambtenaar E. uiteindelijk niet gebleken dat S. radicaliseerde.

Over het vastleggen van de contacten met verzoekster

Politieambtenaar E. verklaarde dat verzoekster de bron van informatie was over haar zoon. Hij had geen mutaties van de gesprekken met verzoekster opgemaakt. Hij weet niet meer waarom hij dit niet had gedaan. Als wijkagent hoort hij veel van mensen en muteert hij niet alles. Heel veel informatie heeft volgens hem niet voldoende waarde om te muteren. Van de gesprekken met verzoekster had hij in overleg met CTER geen mutaties opgemaakt. CTER adviseerde hem om het buiten het systeem te houden. Politieambtenaar E. verklaart dat hij niet weet waarom. Hij had wel informatie over zijn contacten met verzoekster vastgelegd per e-mail en met interne afdelingen hierover gemaild.

Over de sleutels

Politieambtenaar E. was op het moment van de inval in verzoekster woning in de buurt aanwezig. Volgens hem was de politie in bezit van de sleutels. De sleutels bleken op het moment van de arrestatie niet te passen, waardoor de deur verwijderd werd.

Over de vermeende toezeggingen

Politieambtenaar E. stelt dat hij verzoekster in algemene zin had verteld wat er met jongeren kan gebeuren die radicaliseren. Verzoekster had hem gevraagd wat de politie voor haar zoon kon doen. Hij had haar verteld dat het niet aan de politie is om te deradicaliseren en haar daarom verwezen naar de gemeente. Als haar zoon daadwerkelijk geradicaliseerd was, zou er hulp vanuit de gemeente komen. Maar dat was uiteindelijk dus niet het geval, aldus politieambtenaar E.

E-mailberichten van politieambtenaar E.

Tijdens het onderzoek verstrekke politieambtenaar E. aan de ombudsman de e-mailberichten die hij intern had gestuurd over de kwestie met S. Door de politiechef werd ten aanzien van deze e-mails een beroep op vertrouwelijkheid gedaan om redenen van de privacy van S. Dit beroep is door de ombudsman gehonoreerd, voor zover de inhoud over S. gaat en zijn privacy betreft. Dit betekent dat deze informatie niet aan verzoekster is gestuurd. De ombudsman heeft de e-mailberichten wel gezien en voor zover relevant bij het onderzoek betrokken.

Uit de e-mailberichten blijkt dat politieambtenaar E. op 24 april 2016 een intern verzoek kreeg om een huisbezoek af te leggen bij S. in verband met zorgen om radicalisering van S. Op 30 april 2016 zocht politieambtenaar E. telefonisch contact met verzoekster en besprak hierbij onder meer het huisbezoek dat hij bij S had afgelegd naar aanleiding van een incident op 25 maart 2016 in de woning van de opa en oma van S. Verder spraken verzoekster en E. over het gedrag van S. en zijn bekering. Diverse e-mails in de periode 8 mei 2016 tot en met 17 augustus 2018 gaan onder meer over het contact tussen politieambtenaar E. en verzoekster over de zorgen om het gedrag van S. De berichten bevatten verder vragen van politieambtenaar E. aan de gemeente en het Familiesteunpunt radicalisering om hulp te bieden aan verzoekster. In één bericht wordt vermeld dat CTER met politieambtenaar E. afspraken maakt over het vastleggen van informatie in processen-verbaal.

Het alsnog vinden van de sleutels

Tijdens het onderzoek van de ombudsman werden de sleutels van verzoekster alsnog gevonden door de politie. De klachtbehandelaar verklaarde hierover het volgende. In de stukken van het onderzoek had zij de naam ontdekt van de zoon van de vriendin van verzoekster, bij wie verzoekster de sleutels had achtergelaten voor de politie. Deze zoon werkte bij de politie. Vervolgens had de klachtbehandelaar contact opgenomen met deze politieambtenaar. Hij

gaf aan dat hij destijds inderdaad de sleutels had afgegeven aan een collega van de districtsrecherche. Toen de klachtbehandelaar vervolgens contact opnam met deze afdeling, kreeg zij toevalligerwijs een politieambtenaar aan de lijn, die haar vertelde dat hij jaren geleden een sleutelbos in één van de dienstvoertuigen had gevonden. Deze politieambtenaar nam toen aan dat het om de sleutelbos van een collega ging en had bij zijn collega's navraag gedaan of iemand een sleutelbos kwijt was. Hier reageerde niemand positief op. Hij had al die tijd de sleutelbos in zijn bureaulade bewaard in de hoop dat de eigenaar zich nog zou melden. Dit bleken de sleutels van verzoekster te zijn. De klachtbehandelaar verklaarde dat de sleutels inmiddels persoonlijk bij verzoekster thuis waren afgeleverd.

Wat vindt de ombudsman?

Over de bewering van politieambtenaar E. over het eerste contact tussen verzoekster en hem

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid betrouwbaar is; dat zij binnen het wettelijk kader en eerlijk en oprecht handelt, doet wat zij zegt en gevolg geeft aan rechterlijke uitspraken. Dit betekent dat de politie de juiste informatie geeft over de contacten die zij met de burger heeft en dat deze contacten indien mogelijk zoveel mogelijk worden vastgelegd, om transparant te kunnen zijn en te kunnen verantwoorden wat men doet.

De ombudsman acht de klacht over de bewering van politieambtenaar E., dat verzoekster het contact met de politie over de zorgen om haar zoon had geïnitieerd, gegrond.

Op basis van de vertrouwelijke stukken stelt de ombudsman vast dat het eerste contact tussen verzoekster en politieambtenaar E. over de zorgen om mogelijke radicalisering van S. eind april 2015 plaatsvond. Hij concludeert verder dat verzoekster dit contact niet had geïnitieerd maar dat het initiatief vanuit de politie is gekomen. De politie maakte zich zorgen om de radicalisering van S. Daarom werd in april 2015 door de politie intern een verzoek gedaan aan politieambtenaar E. om bij S. op huisbezoek te gaan. Politieambtenaar E. had eind april 2015 telefonisch contact opgenomen met verzoekster om te praten over zijn huisbezoek aan S. in verband met een incident met de vader van S. in de woning van de opa en oma van S. Ook had hij toen gesproken met verzoekster over het gedrag van S. en zijn bekering. De beschrijving van verzoekster van de inhoud van dit gesprek komt overeen met de informatie van de politie over dit gesprek. Dit gesprek is het begin geweest van de verschillende contacten tussen verzoekster en politieambtenaar E. over S.

De ombudsman stelt daarnaast vast dat de diverse contacten tussen verzoekster en politieambtenaar E. niet zijn vastgelegd in mutaties of op een andere manier in de politiesystemen. Politieambtenaar E. verklaart hierover dat verzoekster als moeder de informatiebron over S. was maar dat hij niet weet waarom hij de gesprekken niet heeft vastgelegd in mutaties. Daarnaast verklaart hij dat hij de gesprekken in eerste instantie niet heeft gemuteerd op aanwijzing van de afdeling CTER. Naderhand zijn de gesprekken met verzoekster ook niet vastgelegd in mutaties. Zoals gezegd, vindt de ombudsman het belangrijk dat de politie kan laten zien wat zij doet, waarom zij dat doet en dat zij dit vastlegt in mutaties of andere schriftelijke informatie. Hiervoor zijn regels en richtlijnen opgesteld, zo ook de werkinstructie Radicalisering en Jihadgang waar de politiechef naar verwijst. In de instructie staat dat de betrokken politieambtenaar constatering over de houding/het gedrag van de burger in klad opneemt, hierover intern overleg pleegt met de taakaccenthouder en vervolgens in overleg muteert. Gebleken is dat tussen CTER en politieambtenaar E. afspraken zijn gemaakt over het vastleggen van informatie, maar dit is niet gebeurd. Wanneer om redenen van de afspraken wordt afgeweken, moet dit ook terug te vinden zijn. Het argument van politieambtenaar E. dat hij in overleg met CTER geen mutaties heeft opgemaakt maar niet weet waarom, vindt de ombudsman daarom niet afdoende.

Alles overziend vindt de ombudsman dat de politie heeft gehandeld in strijd met het vereiste van een betrouwbare overheid. De ombudsman acht de klacht over de bewering van politieambtenaar E. dat verzoekster het contact had geïnitieerd gegrond. Daarnaast vindt de ombudsman dat de politie vanwege het niet vastleggen van informatie over de contacten, niet behoorlijk heeft gehandeld. Hij ziet aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

Over het kwijtraken van de sleutels

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid ervoor zorgt dat haar organisatie en haar administratie de dienstverlening aan de burger ten goede komt. Zij werkt secuur en vermijdt slordigheden. Eventuele fouten worden zo snel mogelijk hersteld. Dit betekent dat de politie zorgvuldig omgaat met spullen die door burgers in zijn bewaring gegeven en ervoor zorgt dat (informatie over) de afgifte van die spullen wordt vastgelegd.

De ombudsman acht de klacht over het kwijtraken van de sleutels gegrond. Vast staat dat de politie de sleutels van verzoekster is kwijtgeraakt. Verder staat vast dat de politie heeft nagelaten de afgifte van de sleutels schriftelijk vast te leggen. Dat de klachtbehandelaar van de politie tijdens het onderzoek van de ombudsman toevallig op informatie was gestuit waardoor zij de sleutels van verzoekster had gevonden, was voor de ombudsman even verrassend als voor de politie zelf. Het feit dat de sleutels bij toeval zijn opgedoken is geen verdienste van de politie maar geeft eerder blijk van een verregaande nonchalante en slordige manier van omgang met de sleutels. De ombudsman concludeert daarom dat de politie heeft gehandeld in strijd met het vereiste van een goede organisatie en ziet aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Over het niet nakomen van toezeggingen

Ook hier toetst de ombudsman aan het vereiste van een betrouwbare overheid. Dit vereiste houdt onder meer in dat de overheid gedane toezeggingen nakomt.

De ombudsman acht de klacht over het niet nakomen van toezeggingen niet gegrond. De ombudsman heeft niet kunnen vaststellen dat politieambtenaar E. concrete toezeggingen heeft gedaan om haar zoon S. te deradicaliseren. De verklaringen van verzoekster en de verklaring van politieambtenaar E. hierover staan tegenover elkaar. Verzoekster had haar zorgen over haar zoon geuit bij politieambtenaar E. en zij wilde dat de politie haar zou helpen. De ombudsman vindt het aannemelijk dat politieambtenaar E. heeft gewezen op de mogelijkheid van deradicaliseren van haar zoon en dat hij daarbij heeft verwezen naar de gemeente en andere instanties, die deze taak hebben. Dit wordt ondersteund door de inhoud van de e-mailberichten van politieambtenaar E. waarin hij diverse verzoeken heeft uitgezet bij instanties om verzoekster op weg te helpen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de bewering dat verzoekster zelf contact met de politie had opgenomen met zorgen om haar zoon, is gegrond wegens strijd met het vereiste van een betrouwbare overheid.

De klacht over het kwijtraken van de sleutels, is gegrond wegens strijd met het vereiste van een goede organisatie.

De klacht over het niet nakomen van toezeggingen is niet gegrond.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman doet de politiechef van de betreffende eenheid de volgende aanbeveling:

- Zorg voor waarborgen in het proces voor het vastleggen van informatie bij de afgifte van/ in bewaring geven van spullen aan de politie.
- Zorg voor naleving van protocollen/werkinstructies bij het schriftelijk vastleggen van relevante contacten tussen de burger en de politie.

Binnen drie maanden verwacht de ombudsman hierover een terugkoppeling.

De Nationale ombudsman doet de politiechef van de betreffende eenheid verder de aanbeveling om binnen zes weken contact op te nemen met verzoekster om te bekijken of de door haar opgegeven kosten voor het vervangen van het slot kunnen worden vergoed.

Met vriendelijke groet,
de Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen